На основу одлуке Изборног већа Филолошког факултета Универзитета у Београду бр. 2946/1 од 25. 11. 2015. године, а у складу са чланом 65 Закона о високом образовању Републике Србије, и чланом 116 Статута Филолошког факултета, изабрани смо у комисију за избор у звање и на радно место ванредног професора за ужу научну област Хиспанистика (предмет: Шпански језик).
Част нам је да Научно-наставном већу поднесемо следећи

ИЗВЕШТАЈ

На конкурс се пријавила само једна кандидаткиња, др Јелена Рајић. Уз пријаву на конкурс, кандидаткиња је поднела своју био-библиографију и радове на увид.

БИОГРАФИЈА

Др Јелена Рајић је рођена 26. Децембра 1952. године у Београду, где је завршила основну школу и гимназију. Октобра 1971. уписала се на Групу за шпански језик и књижевност Одсека за романистику Филолошког факултета у Београду. Дипломирала је 1975. и исте године се уписала на постдипломске студије (смер: Наука о књижевности). Магистрирала је у јуну 1981. године, одбранивши рад под насловом „Мигел де Унамуно у српским и хрватским књижевним часописима између два светска рата“.

Марта 1979. почела је да ради на Филолошком факултету у Београду, на Групи за шпански језик и књижевност, као асистент приправник, потом као асистент.

Током школске 1984/85 године боравила је у Шпанији ради стручног усавршавања и обављања дужности лектора на Аутономном универзитету у Мадриду.

Докторску дисертацију из хиспанске лингвистике под насловом „Врсте репродукованих дискурса у приповедачкој прози на шпанском језику“ одбранила је на Филолошком факултету у Београду у јулу 1994. године.

Од 1998-2004. и 2004-2011. кандидаткиња ради у звању доцента на Катедри за иберијске студије, аод школске 2002/03 до 2012/13 године била је ангажована на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу на предметима из шпанског језика (морфологија и синтакса шпанског језика).

Др Јелена Рајић предаје на Филолошком факултету на Катедри за иберијске студије предмете Шпански језик 2 (Морфологија и творба речи шпанског језика), Шпански језик 5 (Синтакса просте реченице), Шпански језик 6 (Синтакса сложене реченице), Шпански језик 7 (Прагматика), на V петој години студија (мастер) држи курс из Традуктологије и Прагматике, а на докторским студијама Истраживачке методе у анализи дискурса.

У периоду од 2013. до 2015. обављала је дужност заменице управника Катедре за иберијске студије. Током рада на катедри радила је на унапређењу наставних програма из шпанског језика и хиспанске лингвистике, како на основним и мастер тако и на докторским студијама и учествовала у комисијама за избор наставника и сарадника на Филолошком факултету и Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу. Учествовала је у организацији и креирањукурсеваза припрему пријемних испита за упис на прву годину основних академских студија у школској 2011/12, 2012/13 и 2013/14 години и за потребе курса саставила је граматички приручник и збирку задатака преко *Moodl* платформе.

Била је једна од уредница и рецензенткиња монографије поводом 40 година од оснивања Катедре (*EstudiosHispánicosenelsigloXXI*, Филолошки факултет, 2013). Осим тога, рецензирала је чланке из хиспанске лингвистике за часопис *Српски језик*, као и за монографију „Јела и пића у шпанском језику, хиспанским књижевностима и култури“ (Тематски број часописа *Наслеђе*, Филум, 2012).

Др Јелена Рајић показује преданост не само у научном већ и у педагошком раду. Остварује веома добар контакт са студентима и,на курсевима које држи на свим нивоима студија,посебну пажњу посвећује формирању будућих стручњака из области хиспанске лингвистике, кроз менторства, али и кроз друге видове подршке, као што су писање рецензија и давање препорука за наставак студија на другим универзитетима.

Чланица је Међународног удружења хиспаниста и Удружења истраживача анализе дискурса при Универзитету Комплутенсе.

Уз пријаву на конкурс Јелена Рајић је приложила списак радова и саме радове.

КРАТАК ОПИС РАДОВА ОД ПРЕТХОДНОГ ИЗБОРА У ВАНРЕДНОГ ПРОФЕСОРА

1. „Сложени футур у шпанском језику и његови преводни еквиваленти у српском“, *Зборник радова са међународног научног скупа одржаног на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу* (30-31.X 2009), Филум, Крагујевац, 2010, 399-406.

У овом раду ауторка анализира семантичко-прагматичка својства глаголских облика који се употребљавају у функцији исказивања будућности са посебним освртом на шпански прости и сложени футур и њихове преводне еквиваленте у српском. Истраживање следи методолошки поступак контрастивне анализе у оквиру које се пореде глаголски системи шпанског и српског језика, идентификују сличности и разлике и пружа увид, како у основнутемпоралну употребу простог и сложеног футура,тако и у њихова атипична значења,као што су футур у функцији императива, „футур вероватноће“, „концесивни футур“ и „историјски футур“.С обзиром на интерлингвистички аспект темеауторка даје упоредни преглед језичких средстава, који показује данаш футур Іодговара шпанском футуру када се и један и други јављају у темпоралној употреби, док футур II никада није еквивалент шпанског сложеног футура, већ кореспондира са индикативом и субјунктивом презента, као и са субјунктивом сложеног перфекта.

2. “Estrategias de evidencialidad en serbio y en español. La codificación lingüística de la fuente de información”, *Српски језик*XVII, Београд, 2012, стр. 463-472.

Предмет овога рада је семантичкакатегорија евиденцијалности,којом се означава извор информације и описује начин на који је говорник дошао до ње. Ова језичка појава у литератури се тумачиразличито, у зависности од језика у оквиру којег се испитује. Наиме, обележавање евиденцијалне информације је својство морфолошких система неиндоевропских језика, док се у индоевпропским језицима поменута семантичка

категорија реализује лексичким, граматичким и дискурсним средствима, због чега се дефинише у ширем смислу, као феномен који, поред извора информације, кодира различите модалне садржаје (сумњу, претпоставку, вероватност, итд.).

Ауторка даје општи преглед најзначајнихрадова посвећених овој теми на шпанском и енглеском језику и пружа увид укарактеристике евиденцијалних система на основу студије *Evidentiality*познате научнице, А. Ајхенвалд (2005).Полазећи од основних семантичко-прагматичких претпоставки, на којима почива тумачење овог феномена, разматратакође како се евиденцијално значење испољава у шпанском и српском језику. Тежиште анализе се ставља на употребу глаголских времена, када је реч о шпанском језику, док се у српском сагледавају лексичка средства, прилог *наводно* и формулације са глаголом говора, граматичке одлике глагола, тј. глаголски вид (перфективност/имперфективност) и синтаксичке конструкције са глаголима перцепције.

Упоредна анализа примера упућује назакључак да се механизми кодирања евиденцијалне информацијеу оба језика одвијају на лексичком, синтаксичком и дискурсном нивоу. Лексичко и синтаксичко кодирање евиденцијалног значењапоказује значајан степен подударностиу српском и шпанском, што се не може рећи за случајеве када се различити видови евиденцијалне информације исказују на основу граматичкихсвојстава глагола.

3. “Pragmatikareklamnogdiskursa”, *Filološkaistraživanjadanas*, Filološkifakultet, Beograd, 1912, str. 194-202.

У овом радуауторка анализира садржај рекламногдискурса, његове језичке иреторичко-стилске обрасце, као и средства нелингвистичке природе (ликовне и музичке ефекте) које креатори рекламе користе како би рекламној поруци обезбедили што виши степен комуникационе ефикасности. Рад обједињује две теоријске перспективе: теорију говорних чинова и критичку анализу дискурса.

Ослањајући се на Остиново схватање комуникације, ауторка представља рекламну поруку као аутентичан говорни чин у којем комбинација слике, звука и текста чине локуциону димензију исказа; сугерисање и уверавање у вреднострекламираног производа одговара илокуционом чину, док је изазивање одговарајуће реакције аудиторијума учинак, тј. онај аспект комуникације који Остин назива перлокуционом чином.

Осим тога, на теоријским основама критичке анализе дискурса, у раду се разматра идеолошка димензија рекламних порука и сагледавајумеханизми које креатори маркентинга користе у саопштавању рекламних садржаја иформирању укуса, потреба иживотног стила потрошача.

Поред прагматичко-дискурсног и идеолошког аспекта, ауторка пружа детаљан увид у језичко-стилска својства рекламних порука. Реклама припада персуазивном дискурсу, што значи да користи језичка средства својствена директивном и експресивном говорном чину (друго лице, императив, упитне и узвичне реченице, реторичка питања, итд.). Осим тога, доминантну одлику овог вида језичког изражавања чине фигуративност, асоцијативност и склоност ка лудичким и интертекстуалним ефектима, што је такође уско повезано сафункцијом коју пропагандни текстови обављају и утицајем који врше на потенцијалног потрошача.Заправо, како би остварили одговарајући комуникацијски а тиме и економски учинак, творци рекламних порука се ослањају на познате друштвено-културне садржаје, као и на постојеће језичке и фразеолошке обрасце, блиске и разумљиве

циљаној групи прималаца. Употребом таквих средстава, у комбинацији са сликом и звукомизграђује се, закључује ауторка, концепт пожељног животног стила и утврђује модела понашања, једном речју, формира свест потрошача у складу са потребама и идеолошким обрасцима потрошачког друштва.

4. “Polifonía y formas verbales”, *VERBA HISPÁNICA* XX/2, Ljubljana, 2012, str. 497-512.

Овај рад се бави одређеним аспектима значења глаголских времена и начина које савремена, прагматички оријентисана лингвистика, разматра у светлу појмова *полифонија*,*евиденцијално значење*,*прикривени цитат* или*ехоични*(*метарепрезентативни*) *исказ*.

У уводном делу рада ауторка даје терминолошко разграничење поменутих појмова и објашњавадаозначавају исту врсту језичких појава, али да различити називи потичу од различитих лингвистичких школа и теоријских усмерења, који су се њима бавили. Наиме, наведени термини се односе најезичке јединице и структуре (као што су дискурсни маркери, негација, управни и неуправни говор, итд.), које омогућававају интеграцију *гласова*, односно различитих перспектива или тачки гледишта у оквиру једног исказа.

Полифоничност се у овом раду сагледава кроз анализуглаголских времена, имперфекта и потенцијала, као иодређених аспеката употребе глаголских начина: индикатива у зависно-сложеним именским реченицама са негираним главним глаголом и субјунктива у зависно-сложеним концесивним реченицама.Наведени глаголски облици (кондиционал и имперфекат) имају способност да у интеракцији са контекстуалним својствима исказа изразе евиденцијалну информацију или да цитарају туђе речиа да при томе не користе уобичајене језичке обрасце са глаголом говора (прикривени цитат). На основу опозиције индикатив/субјунктив развијају се „дијалошка“ својства исказа, на пример, у шпанском субјунктив у концесивној реченици може се интерпретирати као реплика или приговор на претходно изречени исказ.

Изведена анализа показује, по мишљењу ауторке, да се кодирање одређених семантичких категорија и садржаја одвија на граматичком и дискурсном нивоу. Наиме, одређено значење може да се изрази постојећим средствима и каноничким структурама језичког система(на пример, управни и неуправни говор) или контекстуалном екстензијом поменутих елемената. Анализа примера открива да се наведени садржаји у шпанском исказују граматички и дискурсно, док у српском, с обзиром на потпуну другачију организацију глаголског система, интерпретација таквих садржаја зависи превасходно од контекста.

5. „Семантика и прагматика дискурсне партикуле *дакле* и њени преводни еквиваленти у шпанском језику“, *Српски језик*XVII, Београд, 2013, стр. 497-512.

Користећи методолошки поступак контрастивне анализе и основна начела теорије релеванције, ауторка у овом раду разматрасемантичко-прагматичка својства дискурсне партикуле *дакле*и њене преводне еквиваленте у шпанском.Истраживање је изведено на корпусу сачињеном од примера сакупљених из књижевних и новинско-публицистичких текстова.

У уводном делу рада образлаже се избор термина *дискурсна партикула*(уместо англицизма *дискурсни маркер*)и даје сажети преглед лингвистичке литературе о поменутим језичким категоријама на шпанском и српском језику.

У дефинисању појма ауторка полази од основних претпоставки теорије релеванције ина основу дистинкције концептуално/процедурално значење дефинише дискурсне партикуле као језичке јединице процедуралног значења, које, у складу са својим морфосинтаксичким и семантичким својствима,управљају инференцијалним процесом говорника и његовом интерпретацијом исказа.

Анализа примера показује да *дакле*повезује садржаје на синтагматском, реченичном и дискурсном нивоу, успостављајући односе конклузивно-консекутивне природе. Наиме, исказ уведен партикулом *дакле* тумачи са као последица претходно изреченог садржаја, односно, као закључак изведен из њега. Остале функције, експликативна, преформулативна и интеракцијска произилазе из основног,конклузивно-консекутивног значења.

С обзиром на то да се употреба поменутог израза разматра и кроз међуоднос шпанског и српског језика, ауторка наводи и показује на основу преведених примера, да *дакле*има своје еквиваленте у шпанском у илативним и консекутивним конекторима *luego, conque, así que,pues*и *así pues*, док, када сејавља у преформулативној функцији,одговара изразу *esdecir*.

У преводилачком смислу, наводи се у закључку, највише потешкоћа задаје интеракцијска употреба која основно значење проширује експресивним садржајем тако да избородговарајуће партикуле треба да иде у правцу остваривања прагматичкееквиваленције, тј. „пресликавања“ укупне ситуације исказивања, која, између осталог, у овом случају укључује и субјективну реакцију учесника комуникационог процеса.

6. „Losconceptosdelateoríadelarelevanciaysuaplicaciónalestudiodelosmarcadoresdiscursivos” *Colindancias.Revista de la Red Regional de Hispanistas de Europa Central*.nº 4, 2013, pp. 351-363.

Овај радима за циљ да представи главне идеје теорије релеванције и сагледа њен допринос тумачењујезичких категорија,на примеру семантичко-прагматичке анализе конектора у шпанском и српском језику.

У уводном делу даје се сажети приказ лингвистичкихшкола и праваца друге половине XX века, који сусвоје научно интересовање преусмерили са апсктрактних језичких ентитета (морфема, синтагме и реченице)на комуникациону функцију језика, укључујући у њену интерпретацију критеријуме когнитивно-психолошке и социолингвистичке природе. Део тих општих тенденција представља, несумњиво, и теорија релеванције, формулисана претежно као когнитивна теорија, будући да тежиште истраживања ставља на менталне процесе који управљају човековим комуникационим (вербалним и невербалним) понашањем.

У приказивању саме теорије ауторка најпре указује на корене, тј. на утицај Грајсове инференцијалне прагматике, затим образлаже кључне претпоставке,инференцијално-остензивни аспект комуникације, принцип релеванције и дистинкцију

концептуално/процедурално значење и, коначно,сагледава могућности њихове примене у области прагматике и анализе дискурса.

Иако се теоријом релеванције могу објаснити различити језички феномени, глаголска времена, чланови (у језицима који их садрже у својим морфолошким системима), деиктици, итд., делотворност њених аргумената је најочигледнија у интерпретацији дискурсних маркера. Тај аспект теорије сагледавасе у другом делу рада, који се бави анализом текстуалних адверзативних конектора (на шпанском *conectorescontraargumentativos*)у шпанском и српском језику.

Полазећи од семантичко-синтаксичких својстава категорије адверзативности,која успостављаодносе супротности и контраста, ауторка анализира употребу сваког појединачног облика у оба језика и указује, да иако је реч о синонимним конструкцијама (у српском, на пример, *али* и *међутим*,на шпанском *pero*, *sinembargo*, *en cambio*, итд.), оне нису (барем не увек) међусобно замењиве, већ зависе од глобалне поруке исказа и његове дискурсне организације.

Оваконстатација има значајне консеквенце за све области лингвистике које се на директан или индиректан начин баве поређењем различитих језичких система, јер упућује на закључак да успостављање еквиваленцијеизмеђу елемената различитих језика није пуко изједначавање паралелних граматичких и лексичких облика и њихових денотативних садржаја, већ транспозиција свих димензија значења.

7. “Lasteoríaspragmáticasyelestudiodelosmarcadores discursivos”, en Kuzmanović-Jovanović, A. et Al*Estudios Hispánicos en el siglo XXI*, Belgrado, Facultad de filología, 2014, pp. 338-355.

Овај рад се тематски надовезује на претходни,јер, поред теорије релеванције, пружа свеобухватан и темељит приказ и других метода и тенденција, насталих,током седамдесетих и осамдесетих година прошлог века,на основу истраживања дискурсних маркера.

У првом делу радаразматрају сеоснове Грајсовог инференцијалног модела комуникације (принцип кооперативности и појам импликатуре) и указује на допринос његовеконцепције значења развоју теорије релеванције. Поређењем кључних појмова које је формулисао Грајс, а које су касније разрадили и модификовали Спербер и Вилсонова и њихови следбеници, пружа се увид у најзначајније идејекогнитивне прагматике, под чијим ће се утицајем оформити у наредним деценијама различите тенденције у истраживању феномена везаних за процес језичке комуникације.Излагање је фокусирано на појмове концептуалног и процедуралног значења,јер су они кључразумевања и интерпретације дискурсних маркера и, уопште, свих оних појава, на које традиционалан граматичкиприступ није дао потпун и адекватан одговор.Наиме, пракса ће потврдити, закључује се на крају овог одељка, да модел функционише и у склопу тумачења других језичких појава, као што суфокализација исказа, атипична употреба глаголских времена, употреба члана, итд.

У другом делу рада ауторка се бави теоријом аргументације, њеним лингвистичким и филозофским изворима и новинама које уводи у односу на друге прагматичке теорије. За разлику од описаних методолошких поступака, теорија аргументације је изразито семантичка теорија, с обзиром на то да значење дефинише у строго лингвистичким оквирима, искључујући у потпуности из анализе елементе ванјезичке природе. Реч је,

заправо, о иманентном дискурсном приступу, такође заснованом на испитивању дискурсних маркера. Кључни појам*аргументација*, преузет је из реторике, али је схваћен као синтагматски однос језичких елемената (у де Сосировом смислу речи), из којег произилази дискурсна динамика и смисаона целовитост исказа.

Трећи део садржи анализу консекутивних конектора, изведену на основу интегрисаног релевантистичко-аргументативног приступа, што значи да се поменута категорија (а исти методолошки поступак се може применити и на остале дискурсне маркере, као ина друге језичке елементе)дефинише као јединица процедуралног значења, која даје „инструкције“ примаоцу поруке како да разуме и интерпретира смисао исказа.

РАДОВИ ОБЈАВЉЕНИ ОД ИЗБОРА У ВАНРЕДНОГ ПРОФЕСОРА

1. „Сложени футур у шпанском језику и његови преводни еквиваленти у српском“, *Зборник радова са међународног научног скупа одржаног на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу* (30-31.X 2009), Филум, Крагујевац, 2010, 399-406.

2. “Estrategias de evidencialidad en serbio y en español. La codificación lingüística de la fuente de información”, *Српски језик*XVII, Београд, 2012, стр. 463-472.

3. “Pragmatikareklamnogdiskursa”, *Filološkaistraživanjadanas*, Filološkifakultet, Beograd, 1912, str. 194-202.
4. “Polifonía y formas verbales”, *VERBA HISPÁNICA* XX/2, Ljubljana, 2012, str. 497-512.

5. „Семантика и прагматика дискурсне партикуле *дакле* и њени преводни еквиваленти у шпанском језику“, *Српски језик*XVII, Београд, 2013, стр. 497-512.

6. „Losconceptosdelateoríadelarelevanciaysuaplicaciónalestudiodelosmarcadoresdiscursivos” *Colindancias.Revista de la Red Regional de Hispanistas de Europa Central*. nº 4, 2013, pp. 351-363.

7. “Lasteoríaspragmáticasyelestudiodelosmarcadores discursivos”, en Kuzmanović-Jovanović, A. et Al *Estudios Hispánicos en el siglo XXI*, Belgrado, Facultad de filología, 2014, pp. 338-355.

УЧЕШЋЕ НА НАУЧНИМ СКУПОВИМА ОД ПРЕТХОДНОГ ИЗБОРА У ВАНРЕДНОГ ПРОФЕСОРА

1. Међународни научни скуп *Lapercepcióndeltiempoenlenguayliteratura* на Филозофском факултету у Љубљани 23-26. 11. 2011, са рефератом “Polifoníayformasverbales“.

2.Међународни научни скуп *Филолошка истраживања данас* на Филолошком факултету у Београду 26-27. 11.2012 са рефератом „Прагматика рекламног дискурса“.

3. Међународна конференција *Estudioshispánicos – tradiciones, retos, innovaciones*, на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу 28-29.09.2012. са рефератом “Losconceptosdelateoríadelarelevanciaysuaplicaciónalestudiodelosmarcadoresdiscursivos ”.

4. Међународни конгрес опште лингвистике на Универзитету у Навари, Памплона (Шпанија) 21-24. 05. 2014 са рефератом “Análisis contrastivo de la evidencialidad en español y en serbio”.

5. II Национална конференција хиспаниста *Estudiosenlaculturaycienciaserbias*на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу 28-29.11. 1915.

БИБЛИОГРАФИЈА РАДОВА ОБЈАВЉЕНИХ ДО 2011. ГОДИНЕ

1. „Мигел де Унамуно у српским и хрватским часописима између два светска рата (1924-1940)“. *Анали Филолошког факултета*, XVIII, Београд, 1987, стр. 53-64.

2. „Хиспанизми у српском језику и њихова обрада у *Речнику књижевног језика* Матице српске и *Речнику српскохрватског књижевног и народоног језика* САНУ“. *Јужнословенски филолог*, бр. LI, Београд, 1995, стр. 241-246.

3. „Глаголи језичке комуникације у шпанском језику ", *Зборник Матице српске за филологију и лингвистику*, бр. XVIII/1, Нови Сад, 1995,стр. 193-201.

4. „Рајхембахово тумачење временског глаголског система" (Поређење са традиционалним граматичким приступом на примерима из шпанског језика). *Зборник Матице српске за филологију и лингвистику*, бр. XXX/2, Нови Сад, 1996, стр. 105-111.

5. „Слободни индиректни дискурс у шпанском језику и могућности његовог превођења на српски". *Јужнословенски филолог*,бр. LII, Београд, 1996, стр. 175-191.

6. „Филолозофско-религиозна мисао Мигела де Унамуна“, *Свеске*(Књижевност, уметност, култура) Панчево, Фебруар-Април, 1997, стр. 93-99.

7. „Lenguajeycontexto”, *Српски језик*, бр. 10/1-2, Београд, 2002.

8. “Análisis comparativo de los procedimientos de cita en serbio y en español“ *Српски језик*, бр. 11/1-2,Београд, 2007,стр. 437-445.

9. “La posición del adjetivo en el sintagma nominal” (El análisis comparativo entre serbio y español), *Congreso internacional “La lengua y literatura rusas en el espacio educativo internacional: estado actual y perspectivas*”, Granada, 7-9 mayo 2007, pp. 753-768.

10. “Procedimientos morfosintácticos y léxico-semánticos de modalización” en *Discurso y oralidad*, Arco/Libros, Madrid, 2007, vol. II,pp. 609-617.

11. „*Превођење у светлу прагмалингвистичких проучавања: комуникативна функција језика*“, *Налеђе*, бр. 11, Крагујевац, 2008, str. 47-53.

12. ‘‘La expresión lingüística de la aspectualidad en español”, *Српски језик*, XV/1-2, Београд, 2009, стр. 387-392.

13. „Имперфекат и кондиционал као ознаке евиденцијалности у шпанском језику“, Српски језик у употреби, Књига I, Крагујевац, 2009, стр. 341-347.
(*Зборник радова са научног скупа одржаног на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу* 31. октобра и 1. новембра 2008. год.)

14. „Слодобан неуправни говор: језичка реализација полифоничног исказа у наративном дискурсу“, *Српски језик*, XV, Beograd, 2010, стр. 515-524.

15. “Enseñanza del español y competencia en traducción”, *Colindancias.Revista de la Red Regional de Hispanistas de Europa Central*.n° 1, 2010, pp.152-157.

16. *Gramática de la lengua española para serbiohablantes*, Завод за уџбенике, Београд, 2009.

ПРЕВОДИ

1. Мигел де Унамуно, *Магла*.Превод са шпанског, поговор „Стваралаштво и мотивација у роману „Магла“ Мигела де Унамуна“, стр. 287-289, белешка о писцу. Београд, БМГ, 1999,285 стр.

2. Хуан Еслава Галан, *Гвадалкивир*, Превод са шпанског. Београд, Клио, 2002, 279 стр.

Закључаккомисије

Из претходно наведеног јасно се може сагледати академски и педагошки профил кандидаткиње др Јелене Рајић. У току свог рада на Филолошком факултету др Јелена Рајић показала је савесност и консистентност у својим академским и педагошким стремљењима. Квалитет њених радова, и рад са студентима на Катедри за иберијске студије, указују да др Јелена Рајић у потпуности испуњава услове да буде изабрана за ванредног професора за научну област Хиспанистика (Шпански језик) на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Чланице Комисије са задовољством предлажу Изборном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да др Јелену Рајић изабере у звање ванредног професора за научно-наставну област Хиспанистика (Шпански језик).

У Београду, 22.02.2016

ПОТПИСИЧЛАНИЦА КОМИСИЈЕ

Др Јелена Филиповић, редовна професорка, Филолошки факултет

Др Јасна Стојановић, редовна професорка, Филолошки факултет

Др Анђелка Пејовић, редовна професорка, ФИЛУМ, Крагујевац